

URBIS | We know books
MARY ELLEN TAYLOR

Parfumul dulce al verii

Traducere din limba engleză și note
SIMONA TATU

Prolog

Marti, 5 aprilie 1994

Trenton, New Jersey

Tineretea Oliviei începuse să se destrame în toamna anului 1940. Războiul era în toi în Europa, iar în Pacific stătea să izbucnească un alt mare conflict. În timp ce evenimentele lumii îi răpeau din ce în ce mai mult din candoarea proprie vârstei, Olivia încerca cu îndârjire să facă pământul să rodească, încredințată că încă mai putea să planteze semințele unor visuri și speranțe proaspete. Dar lumea a continuat să se zdruncine și să se erodeze până când, în cele din urmă, Olivia s-a dezechilibrat și și-a pierdut pentru totdeauna capacitatea de a vedea frumusețea lucrurilor.

Stătea acum lângă un pat de spital, strângând mâna palidă a prietenei ei muribunde. Venele albastre, înțepate și împunse de atâtea ori de medici și de asistente, străbăteau mâini mici care, pentru prima dată, nu erau încordate și pregătite de luptă. Vechea ei prietenă părea împăcată, de parcă acceptase, în cele din urmă, ideea morții.

Îmbătrânirea putea să aibă un astfel de efect asupra celor norocoși. Pe măsură ce tineretea și vitalitatea dispăreau, se estompau totodată și unele regrete, iar câțiva dintre demoni se preschimbau în îngeri.

Chipul prietenei era supt și ridat în întregime, iar trupul ei, cândva plin de vitalitate, rămăsese doar piele și os. Părul castaniu-roșcat, odinioară bogat, i se rărise, crescând la fel de alb

precum pielea ei subțire ca o coală de hârtie. Prin perfuzii picurau sedative și analgezice, însoțite de sunetele domoale ale aparatelor. Ferestrele erau acoperite cu jaluzele, ca lumina să nu-i rănească ochii. Dintre toate locurile în care buna ei prietenă ar fi putut să-și dea ultima suflare, Olivia nu și-ar fi imaginat niciodată că avea să se întâmple aici, într-o cameră sumbră și aseptică, atât de departe de căminul ei din luxurianta zonă a munților Blue Ridge.

Acum Olivia aproape că regreta că se afla de față, riscând să piardă amintirea fetei aceleia puternice și pline de vitalitate, care se lua la trântă cu viața ori de câte ori era nevoie. Pe cât de mult își dorea Olivia să se agațe de neprețuitele imagini din trecut ale prietenei ei și să ignore ravagiile făcute de cancer, n-ar fi putut s-o abandoneze tocmai acum, fără să rămână cu un regret a cărui povară n-ar mai fi putut s-o poarte pe umerii ei bătrâni.

Olivia rămase tăcută și cu ochii închiși, până când simți un freamăt abia perceptibil în trupul femeii. Ridicându-și privirea, îi văzu ochii plini de lacrimi, care o fixau.

– Ați venit? o întrebă prietena ei cu glas stins, ce părea încordat.

Olivia zâmbi, refuzând să lase tristețea să i se citească pe chip.

– Bineînțeles că am venit.

– Copilul meu e aici?

– Da, ea m-a adus cu mașina. Vederea nu-mi permite să mă aventurez mai departe de orașelul meu.

– Ce mai face fiica mea? o întrebă bolnava din nou, ca și cum nici n-ar fi auzit răspunsul de dinainte al Oliviei.

– S-a transformat într-o femeie frumoasă.

– Bun.

Pentru o vreme, între cele două se așternu o tăcere prelungă, întreruptă doar de piuitul unui monitor.

– Vă mulțumesc că aveți grijă de ea.

– Și tu ai făcut același lucru pentru mine, nu-i așa? Te-ai ocupat de nepoata mea atunci când a avut cea mai mare nevoie.

– Ce mai face?

– Tocmai a născut cel de-al doilea copil.

OLIVIA își aduse aminte de actul unic de curaj din urmă cu o jumătate de secol, care le unise pe ea și pe prietena ei. Riscaseră totul una pentru cealaltă și păstrasera foarte multe secrete.

- Nu plecați de pe lumea asta luându-vă și secretul cu dumneavoastră, doamnă Olivia, spuse femeia încruntându-și sprâncenele subțiri. Știm amândouă că o astfel de taină e dintre acelea care țin sufletul legat de pământ.

De-a lungul anilor, Olivia ferecase înlăuntrul ei atât de multe amintiri, încât se amestecaseră unele cu altele. Se temea că, dacă vreuna dintre ele ar fi ieșit la iveală, ar fi reușit să le tragă după ea și pe celelalte. Ea credea că mărturisirile făceau cel mult bine la suflet, atât și nimic mai mult. Secretul ei servise unui scop, iar dacă păstrând tăcerea în continuare avea să fie legată de pământul ăsta pentru totdeauna, atunci fie ce-o fi.

Capitolul 1

SADIE

Marti, 15 martie 1943

Bluestone, Virginia

Munții Blue Ridge

Existau trei trucuri pe care trebuia să le știi atunci când voiai să te ascunzi. În primul rând, era important să răsuflă pe cât de ușor cu putință. Dacă procedai așa cum trebuia, nările îți fremătau imperceptibil, iar răsuflarea era la fel de ușoară ca râul James curgând prin dogoarea secetoasă a verii. Apoi, asemenea unui iepure, trebuie să-ți liniștești bătăile iuți ale inimii, să n-o lași să-ți bubuie cu putere în coaste. Sunetele au tendința să răsună dincolo de hotarele trupului.

Iar cel din urmă truc, dar nici pe departe cel mai lipsit de importanță, era să-ți ții privirea în pământ. Să nu te uiți niciodată la cel care te vânează. Chiar dacă nu vede iepurele, o vulpe poate să-i simtă privirea ațintită asupra ei, asemenea unei bătăi pe umăr.

Sadie Thompson se ghemui în spatele unei tufe încălcite de caprifoi, care se încolăcea în jurul ciotului imens al unui stejar prăbușit. Inima îi bătea tare în piept, duduindu-i atât de puternic

în spatele coastelor, încât Sadie se chinuia să-și recapete răsuflarea. Nu era într-o formă fizică bună, iar cursa de un kilometru și jumătate prin pădure, după ce coborâse din vechea camionetă, o epuizase din cale-afară. Cu un an în urmă ar fi alergat de două ori mai iute, asemenea unei căprioare, și n-ar fi riscat să rămână fără suflu.

Întunericul se lăsă peste munții Blue Ridge, pogorând o negură ca de cerneală asupra pământului. Puțina lumină de lună strecurată printre norii grei, încărcăți de ploaie, era oprită de frunzișul copacilor. Se auzi țipătul unei bufnițe. Căprioarele, speriate de musafirul nepoftit, se năpustiră spre pădure.

Sadie se descurca prin întuneric. Era obișnuită să călătorească noaptea și cunoștea dealurile și văile din comitatul Nelson ca pe propriul buzunar. Tatăl lor îi învățase, pe Sadie și pe frații ei, cum să meargă de-a lungul cărărilor lăturalnice și înguste, pe care abia dacă avea loc să treacă o mașină. Se înainta greu, dar erau cele mai bune drumuri pentru contrabandiștii care fugeau de lege. Bătrânul lor tată îi pusese să memoreze cele mai strânse curbe ale drumului, să bată cu piciorul străvechile poteci ale indienilor, care ajungeau de partea cealaltă a versantului, și le arătase peșteri neștiute de nimeni, unde puteau să pregătească, la lumina lunii, amestecul pentru băutură. Ea și familia ei cunoșteau toate ascunzișurile acelei regiuni din Virginia și, dacă ar fi vrut, puteau să-și piardă urma pentru totdeauna.

Sadie își lipi fața de frunzele jilave și stătu așa un moment, ca să-i treacă panica din pricina căreia fugise în toiul nopții. În apropiere se auzi țârâitul unor greieri, iar un păianjen i se cățără pe mână, însă fata nu le dădu atenție. Avea o problemă mult mai mare de înfruntat.

În urmă cu o oră, șeriful Kurt Boyd ajunsese la casa mamei ei, cel mai probabil hotărât s-o aresteze pe Sadie pentru tentativă de crimă – poate chiar pentru crimă, dacă omul acela nu scăpase cu viață. Lui Sadie nu-i păsa nici cât negru sub unghie de fapta ei, dar acum își dorea să-și fi pus în practică răzbunarea într-un mod mai inteligent.

Leșise din casa maică-sii și se repezise la camionetă fără ca măcar să aibă timp să-și facă bagajul sau să-și sărute bebelușul adormit. Scosese mașina din viteză și o lăsase să coboare lent panta dealului, nu care cumva să scoată vreun sunet. Pornise motorul abia atunci când ajunsese la piciorul dealului. Probabil că șeriful auzise hurelul camionetei și pornise în urmărirea ei. Sadie condusese până când radiatorul camionetei se supraîncălzise, iar ea nu mai avea cum să-l repare.

Deși brațele îi pulsau, iar cizmele de lucru i se frecau de picioarele umflate, fata se repezi în tufișuri. Ascultă zgomotul făcut de Dodge-ul lui Boyd răsunând din ce în ce mai aproape. Se gândi că ar fi putut să străbată muntele de-a curmezișul pe vreo veche potecă indiană, dar Boyd mai văzuse trucul ăsta și ar fi făcut, pur și simplu, stânga împrejur. Singura scăpare era să stea așa, ghemuită, cât mai mult timp cu puțință.

Avea să aștepte ca Boyd să plece, iar mai târziu intenționa să se întoarcă, poate, la camioneta ei și, dacă radiatorul se răcise suficient de mult, să pornească din nou la drum. Ținta lui Sadie era să ajungă la Charlottesville, după care să ia trenul spre o destinație cât mai depărtată de Bluestone.

Cum stătea așa, întinsă pe pământ în spatele tufișurilor, auzi hurelul unei mașini. Recunoscuse motorul Dodge-ului șerifului și-și dădu seama că mașina se mișcă încetișor în josul drumului. Șeriful știa că fata nu avusese cum să ajungă prea departe. N-o fi fost el cel mai deștept dintre oameni, dar cunoștea aproape la fel de bine ca și ea cărările indienilor, drumurile miniere și ascunzișurile.

Câteva secunde mai târziu, apărură luminile unor faruri. Sadie își apăsă pântecul de pământul jilav, simțindu-și sânii îndurerați, încă plini de lapte, striviți de cămașa cusută grosolan. Prea curioasă ca să-și mai ia măsuri de siguranță, aruncă o privire furișă doar atât cât să zărească statura impunătoare a șerifului Boyd trecând prin fața farurilor. El se opri, stând cu picioarele bine înfipite în pământ și cu dreapta dolofană odihnindu-i-se pe curea. Sadie nu putea să-i vadă fața, dar bănuia că avea o privire încruntată. Boyd crezuse întotdeauna că un bărbat adevărat nu trebuia să zâmbească

sau să vorbească prea mult. Însă era totuna, fiindcă, atunci când deschidea gura, nu scotea niciodată nimic care să merite împărtășit. Fasciculul de raze al unei lanterne tăie bezna la doar câțiva metri deasupra trupului fetei.

– E prost ca noaptea! obișnuia să spună, în glumă, fratele ei, Johnny, cu privire la șerif.

Celălalt frate, Danny, râdea:

– Pot să-l duc de nas chiar și dacă nu-s în formă.

În clipa în care își aduse aminte de Johnny și de Danny, Sadie simți cum i se puse un nod în gât. O cuprinse o tristețe adâncă, una despre care se îndoia că avea s-o mai părăsească vreodată. O, Doamne, cât de dor îi era de amândoi!

„Nu te gândi la mine!“ îi răsună în minte vocea lui Johnny. „Gândește-te la Boyd!“

„Da“, îi răspunse ecoul lui Danny. „O fi el nătâng, dar e rău, și chiar și un ceas stricat arată corect ora de două ori pe zi.“

Sfatul lui era unul potrivit. Sadie avea să se gândească la frații și la fiica ei după ce se punea la adăpost. Acum trebuia să-i facă față lui Boyd.

Abilitățile de urmăritor îl ajutau pe șerif să compenseze lipsa deșteptăciunii. Prin vene îi curgea sânge de copoi. Dacă se întâmpla ca vreun prizonier să evadeze pe o rază de circa patruzeci de kilometri, autoritățile statale îl chemau pe Boyd ca să-i dea de urmă. Chiar și fermierii apelau la el atunci când vreun coiot le ucidă vitele. Iar în perioada alegerilor, șeriful adulmeca atât de multe distilatoare ilegale, încât îi făcea fericiți chiar și pe cei mai înverșunați bisericosi.

Tatăl lui Sadie nu-i purtase niciodată pică lui Boyd atunci când acesta organiza vreo razie ca să găsească distilatoarele. Treaba lui Boyd era să le descopere, iar a tatălui ei să le ascundă. Fiecare trebuia să supraviețuiască în felul său. Dar, după cum înțelegea Sadie lucrurile, Boyd avea o înclinație către meschinărie. Prizonierii aceia cărora el le lua urma aveau câte unul sau chiar amândoi ochii învinețiți atunci când ajungeau înapoi în celule. Mereu lipsea câte

o vacă și, în timp ce mânuia bâta ca să distrugă vreun distilator, Boyd fluiera întotdeauna o melodie veselă.

La nici șase metri de ea, bocancii lui Boyd scârțâiau acum pe țărâna moale și pe stratul de frunze.

– Sadie, fata mea, știu că ești pe aici, pe undeva. Aici se piteau și frații tăi. Nu-ți înrăutăți situația și ieși din ascunzătoare. N-o să-ți fac nici un rău.

Pe când era copil, Sadie se juca, împreună cu băieții, de-a iepurele și vulpea în vizuină. Fiind cea mai mică de statură, ea era mereu iepurele. Asta se întâmpla și din pricină că se pricepea să se vâre în câte o ascunzătoare minusculă, în care stătea nemișcată, ascultând râsetele fraților ei, transformate în icnete de frustrare atunci când nu reușeau să prindă iepurașul.

Sadie închise ochii și-și dori ca întregul ei trup să-și încetinească funcționarea. Își apăsă cu putere fața de pământ.

„Sunt doar o frunză pe o ramură“, își zise ea în gând. „Nu e nimic de văzut aici“, ar fi vrut ea să-i spună urmăritorului. „Vezi-ți de drum, șeriful Boyd!“

Zgomotul bocancilor lui se auzi mai aproape de ascunzătoare. Boyd răsufle greu, semn că nici el nu era obișnuit să alerge. Deși mai înalt cu vreo cincisprezece centimetri decât Sadie, șeriful n-avea o constituție bună pentru alergat, mai ales pe astfel de coclauri.

Sadie și frații ei hoinăreau pe dealuri asemenea indienilor cherokee, siouan, iroquois, ori asemenea coloniștilor germani și scoțieni veniți în urma lor. Atunci când nu aducea apă în casă, fata căra saci cu porumb ori cu zahăr, sau cutii puse unele peste altele, pline cu borcane de rachiu. Chiar și pe când era mititică putea să aducă de la pârâu câte două găleți pline cu apă în mai puțin de cinci minute și fără să verse un strop. Nici o fată nu era la fel de puternică precum Sadie, dar pe vremea aceea ei nu i se păruse deloc că asta ar fi fost ceva deosebit.

– Ieși din ascunzătoare, Sadie, spuse șeriful Boyd. Nimeni nu vrea să-ți facă rău.

Șeriful îi vorbea pe un ton foarte mîeros, doar că minciunile lui nu erau deloc dulci. Dacă o găsea, n-ar fi făcut altceva decât să-i pună cătușele, așa cum o mai amenințase de zeci de ori. Iar de data asta avea s-o ducă la Lynchburg și s-o dea pe mîna doctorului Carter, care să facă astfel ca ea să nu mai poată să aibă niciodată copii.

Sadie își strânse și mai tare pleoapele și se gîndi la copila ei cea frumoasă, care dormea în leagăn. Cu un efort de voință, reuși să-și înăbușe lacrimile și tristețea. Nu-și lăsase fetița singură pentru că și-ar fi dorit asta. Viața i se schimbase dintr-odată și nu-i mai dăduse de ales. Singurul gînd cu care putea să se consoleze era acela că fetița avea să fie bine – poate chiar cu mult mai bine – în grija bunicii.

Boyd își ținea răsufierea ori de cîte ori picioarele lui enorme călcau pe vreo creangă. Tufișul de lângă Sadie se mișcă și foșni. Ea își închipui mîinile butucănoase ale șerifului dînd crengile și frunzele la o parte și înșfăcînd-o de guler.

„Sunt un țânțar. Un gîndac pe un buștean. Prea mic ca să fie băgat de seamă.“

– Nu ți-ai dezamăgit mama îndeajuns? N-are destule pe cap fără să-și mai facă griji și pentru frații tăi, și pentru copilul din flori pe care, bineînțeles, tot ea trebuie să-l crească?“

Lacrimile îi țâșniră lui Sadie din spatele pleoapelor închise. Poate că era cea mai rea fiică pe care putea s-o aibă o mamă. Dar să dea naiba dacă avea să-l lase pe țărănoiuil ăla de șerif să se folosească de enumerarea cusurilor ei ca s-o gonească din ascunzătoare ca pe o prepeliță înspăimîntată.

– Ești o fată demnă de milă. Șeriful Boyd își însoți cuvintele de un oftat profund. Faci numai probleme, adăugă el.

Apoi își dădu seama că dojenile n-aveau nici un efect, așa că schimbă tactica.

– Ți-ar fi mult mai bine dacă m-ai lăsa să te ajut. Vorbesc eu cu judecătorul și-i spun să fie mai blînd cu tine. Știm cu toții că n-ai vrut să dai cu mașina peste omul ăla. A fost, pur și simplu, un accident.

Cuvintele lui îi zdruncinau lui Sadie încrederea în sine, așa că ea simți un suspin sugrumându-i gâtulejul. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Strânse din buze. O, Doamne, nu fusese un accident! Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o din nou.

Timpul se scurgea încet, iar Sadie asculta sunetul răsuflării șerifului. El făcu încă un pas și ajunsese atât de aproape, încât fata îi simțea mirosul de aftershave ieftin.

Rămase pe loc, străduindu-se din răsuferință să nu se gândească la Boyd. Șeriful n-avea să dea de iepuraș în noaptea aceea.

- La naiba, Sadie! Tot am să te gădesc. Șeriful bolborosi un șir de blesteme și-și încheie tirada cu ceva despre cum ar fi trebuit ea să ardă în iad. Și o să mă asigur că judecătorul o să-ți pună la răcoare fundul ăla slăbănog pentru destul timp de acum încolo.

Frunzele foșniră sub cizmele lui Boyd pe când acesta se întorcea spre drum și spre aureola luminoasă a farurilor.

Șeriful trânti cu furie ușa mașinii, iar, atunci când îl ambală, motorul bolborosi asemenea unui bătrânel care își dregea glasul. Ambreiajul se defectase. Sadie îl avertizase de mai multe ori că pedala era uzată, dar, la fel ca toți ceilalți din vale, el n-o prea luase în serios. În cele din urmă, roțile se puseră în mișcare; motorul trecu de la prima viteză la cea de-a doua și hurui în noapte, mormăind asemenea unui moșneguț.

Oricât de tentată ar fi fost să se miște, Sadie rămase țintuită aproape de pământul rece. Brațul drept, vârat sub trup, îi amorțise, iar acum simțea ca și cum o mie de ace ar fi înțepat-o pe sub piele. Nu era pentru prima oară când îi fusese pironit brațul și de bună seamă că mai simțise o astfel de durere.

Se auzi țipătul unei bufnițe care vâna un iepure. Acesta țâșni într-un copac găunos de lângă fată. Ironia situației o făcu pe Sadie să zâmbească.

Ea știa că Boyd era un nenorocit viclean și n-ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi întors pe jos ca să-i dea de urmă.

Atunci când, în cele din urmă, își înălță capul, luna urcase pe cerul nopții, iar norii se risipiseră, dând la iveală un număr nesfârșit de stele strălucitoare.

Își îndreptă fața către Steaua Polară, după care se ridică în genunchi. Se opri și ascultă cu atenție, ca nu cumva Boyd să fie prin apropiere, și începu apoi să-și curețe praful de pe salopeta de blugi și de pe cămașa ponosită, de bumbac, a fratelui ei. Era preferata lui și, în mod normal, s-ar fi supărat, dar fratele ei era pe ocean, luptând în război, iar Sadie știa că asta ar fi fost ultima lui grijă.

Ieși din tufiș cu băgare de seamă și-și croi drum în sus, către șosea. Dacă o lua în stânga, se îndrepta spre vest, înapoi pe munte. Avea multe locuri în care ar fi putut să se ascundă de Boyd, dar asta ar fi însemnat să transforme într-o altfel de închisoare pădurea pe care o iubea. La vreo treizeci de kilometri spre sud se aflau Charlottesville și gara.

Își vârî mâinile în buzunarele voluminoase și pipăi banii pe care îi primise de la maică-sa. Era fondul de urgență al mamei și o durea sufletul să-i cheltuiască banii, dar avea nevoie de acei trei dolari.

– O să ți-i dau înapoi, mamă.

Sadie o luă din loc, oprindu-se din când în când și ciulind urechea la sunetul scos de motorul Dodge-ului. Însă nu auzi decât zumzetul greierilor și scrâșnetul cizmelor ei de-a lungul drumului de pământ.

– O, Doamne, Johnny și Danny, ce încurcătură!

„Ai avut mereu un talent la treaba asta“, îi răsunară în minte vocile fraților ei.

Scrisorile de la Johnny sosiseră regulat până de curând, dar Danny trimisese doar câteva de când intrase în armată. Sadie se temea că războiul îi înghițise pe amândoi.

Tot mergând, sânii începură s-o doară, iar din sfârcuri începu să i se prelingă lapte. Probabil că fetiței ei i se făcuse tare foame. În căsuța lor, aveau lapte praf și sirop Karo. Mama ei știa cum să le prepare pe amândouă și să hrănească bebelușul. Mama n-avea s-o dezamăgească, chiar dacă Sadie o făcuse de râs prin alegerile ei prostești.

Primele semne ale răsăritului se iviră la orizont, luminând munții în portocaliu și galben intens. Oricât de frumoasă ar fi fost priveliștea, acum timpul nu era de partea ei.

După ce coti la o curbă cunoscută, o pereche de faruri se iviră pe drum. Motorul silențios nu semăna cu Dodge-ul lui Boyd, dar, cunoscându-l pe șerif, Sadie știa că ar fi apelat la oricare alt vehicul ca să poată să meargă în căutarea ei.

Nu voia să riște, așa că se ghemui într-unul dintre tufișurile de pe marginea drumului. Mireasma caprifoiului era puternică și o umplea de speranță. Trebuia să găsească o altă cale. O altă potecă.

Mașina încetini, schimbă viteza și se opri. Sadie nu fusese în-deajuns de rapidă. Șoferul din acea mașină o zărise.